

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרלז

ערב שבת קודש פ' שופטים,

ב' דר"ח אלול ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה

מסור ונתון לעשות צדקה וחסד

בעל מעשים ומרץ ורב פעלים

הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן ע"ה

בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

שגלוב

מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש

ממסדי ומנהלי הארגון "פרי"

לקרב את היהודים עולי רוסיה לאביהם שבשמים

ולהכניסם בבריתו של אאע"ה

המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון

הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים

ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'

השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך

ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש

זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה

נפטר בשם טוב

כ"א תמוז ה'תשס"ז

ת' נ' צ' ב' ה'

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

CellPhone: (323) 842-3666

15 Passenger Available

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

חייבים לסיים את הפעולה בשלימותה! / משיחות כ"ב סיון, ג' תמוז. ז' תמוז היחש"ב

7 זמן הגאולה

לפרסם לכל אנשי הדוד / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

לפרסם בקול ובלי בושא / הוראות למעשה בפועל

14 הינוך למשיח - מדור מיוחד

משיח צדקנו ישאל: היכן הם הגידולים שגידלתם!

מוקדש לזכות התמימים השלוחים
 לשיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדיייל, פלורידה
 ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
 ולזכות רב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' ש" ענת**

המדור "הינוך למשיח" מוקדש לעילוי נשמת
 ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
 ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
 ת. ג. צ. ב. ה.
 צילום הכתי"ק שבסוף הקונטרס מוקדש
 לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
 נפטר ביום ט"ז אדר א' ה'תשס"ה - ת. ג. צ. ב. ה.
 יד"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

נעלים.

ומכיון שזוהי שליחות של נשיא דורנו - עליו לצאת ולראות שכל ילד בדורנו יקיים תורה ומצוות ויצעק שהוא רוצה משיח.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תרומה ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

כשמשיח רואה שילדי ישראל, הוריהם ומחנכיהם מחכים ומצפים לו...

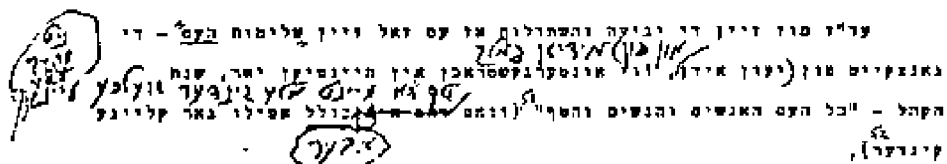
. . יתנו, כנהוג, "שלושה" מטבעות ו"בתלתא זימני הוי חזקה", להוסיף חוזק לכאור"א מהמבוגרים ולכאור"א מהילדים כדי שיוסיפו ויתחזקו עוד יותר בלימוד תורתו וקיום מצוותיו של הקב"ה, ובכלל זה קיום הציווי ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמצפים ומתגעגעים למשיח, שזה גופא מסייע שיבוא במהרה, ותיכף ומיד ממש - כשרואה שילדי ישראל והוריהם ומחנכיהם מחכים ומצפים לו, והוא עצמו מחכה ומצפה עוד יותר מתי כבר ה"יבוא" בפשטות ויוציא את כל בני"י מהגלות.

(משיחת ז' אלול, למחנה קיץ "אמונה" ה'תש"נ - בלתי מוגה)

בהמשך לשיחות שהובאו במדור זה, הבאנו צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת שבעה עשר בתמוז - יהפך לשמחה - ה'תשמ"א

(נדפסה בלקו"ש חכ"ג ע' 294. להלן פענוח הכתי"ק בתוספת קטעים מהשיחה)

וויבאלד אזי ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, אידן זיינען איין זאך מיט תורה (והקב"ה), איז פונקט ווי אין די עשה"ד זיינען געווען איינגעקריצט אלע פרטים פון תורה, אפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש - "שלימות התורה",

עד"ז מוז זיין די יגיעה והשתדלות אז עס זאל זיין "שלימות העם" - די גאנצקייט פון (יעדן אידן און פון) אידישן פאלק, ווי אונטערגעשטראכן אין היינטיקן יאר, שנת הקהל - "העם האנשים והנשים והטף" (וואס טף דא מיינט אלע קינדער וועלכע זיינען ניט מחויב במצות מצ"ע און כולל אפילו גאר קליינע קינדער),

און זייער פאראייניקונג איז כדי עס זאל זיין - "לעשות את כל דברי התורה הזאת", שלימות התורה.

לקט קטעים בענין חינוך ילדי ישראל והציפי' למשיח
לקראת פתיחת שנת הלימודים הבעל"ט ובקשר עם ימי העיון של אגו"ח באה"ק

משיח צדקנו ישאל: היכן הם הגידולים שגידלתם!

[. .] ועוד וגם זה עיקר: הנה הנה מגיע משיח צדקנו, והוא ישאל היכן הם הגידולים שגידלתם! והוא לא יסתמך על תשובה בלבד, אלא יהי' "מראה באצבעו ואומר זה" – הנה הילד או הילדה שהכינו אותם לומר "זה אלי ואנוהו" בדוגמת מה שהיה ב"ימי צאתך מארץ מצרים" ש"הם הכירוהו תחלה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול, ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

לגלות אצלם את הרצון הפנימי, העיקרי והנפשי שרוצים כבר את משיח

כיון שהתפקיד ועבודת היום של ילדי "צבאות השם" (הנקראים "משיח") היא להביא את משיח, לכן יש צורך לגלות אצלם את הרצון הפנימי, העיקרי והנפשי – שרוצים כבר את משיח, ורצון פנימי ונפשי זה צריך לבוא בגלוי באופן שנהי' "לרצונכם", היינו, גם הרצון של הגוף ונפש הבהמית, עד "בכל לבבך – בשני יצריך".

וזאת (גילוי הרצון הנ"ל) פועלים עי"ז שאומרים שרוצים "משיח עכשיו!"
(תרגום חפשי משיחת ש"פ במדבר ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

בדורנו צריכים 'לחטוף' ולספר לילדים אודות משיח

[. .] צריך להסביר הענין דמשיח לכל הילדים – אמריקאים, צרפתיים, אנגלים, ולדבר לכל אחד לפי אופנו.

ובאם אינו עושה כן – הרי הוא מועל בשליחותו לענין החינוך! מאחר שמסרו לו את הילדים כדי לחנכם בכל עניני התורה שהיא "תורה אחת", ועאכו"כ שאי אפשר להפריד בהי"ג העיקרים.

ואופן החינוך לפעול אצל הילד את ה"אחכה לו" ושיצעק שרוצה את משיח, הרי זה דוקא ע"י שנותנים לו סוכרי' ופרסים וכו', כי לענינים אלו יש לילד שייכות, משא"כ לענינים

זעקת
המלך
המשיח
אודות מלחמת לבנון

חייבים לסיים את הפעולה בשלימותה!

מוכרחים לסיים את הפעולה שנועדה להסיר את הסכנה לבטחונם של היהודים הנמצאים בארץ ישראל ● בהעדר סיום הפעולה הרי, בלשון הכתוב "והי' אשר תותירו מהם לשיכים בעיניכם ולצנינים בצידיכם גו'!" ● בשביל שיקולים פוליטיים של "מדינאים" - מאבדים קרבנות מבנ"י (שכל א' מהם הוא "עולם מלא") ללא כל תועלת! ● קטעים משיחות כ"ב סיון, ג' תמוז, ז' תמוז ה'תשמ"ב (נדפס בקובץ "המאור") - מוגה

ומזה מובן גודל ההכרח לסיים את הפעולה שנועדה להסיר את הסכנה לבטחונם של היהודים הנמצאים בארץ ישראל, הן ב"גליל" - בצפון, והן בדרום, הן במזרח והן במערב, בכל ארץ ישראל לגבולותי', שיוכלו לחיות במעמד ומצב ד"ושכתם ואין מחריד" (גם קודם הגאולה). ואין להשאיר את הפעולה באמצע, ועוד, בהעדר סיום הפעולה הרי, בלשון הכתוב - "והי' אשר תותירו מהם לשיכים בעיניכם ולצנינים בצידיכם גו'!"

וכפי שמכריזים אנשי הצבא, שהם המומחים לעניני בטחון, שמטעמי בטחון טהורים (ללא שיקולים מדיניים) חייבים לסיים את הפעולה בשלימותה. וכמדובר כמ"פ שהתורה קובעת שבעניני בטחון צריכים להתנהג ע"פ חוות-דעתם של המומחים לעניני בטחון, כשם שבעניני רפואה צריכים להתנהג ע"פ חוות-דעתם של הרופאים.

א. איתא בשו"ע הל' שבת (טושו"ע ואדה"ז או"ח ששכ"ט ס"ו): "נכרים שצרו על עיירות ישראל, אם באו על עסקי ממון אין מחללים עליהם את השבת, ואם באו על עסקי נפשות, ואפילו באו סתם, ויש לחוש שמא באו על עסקי נפשות, ואפילו עדיין לא באו אלא ממשמשים לבא, יוצאים עליהם בכלי זין ומחללין עליהם את השבת, ובעיר הסמוכה לספר, אפי' אינן רוצים לבא אלא על עסקי תבן וקש מחללין עליהם את השבת שמא ילכדו העיר, ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

וכמדובר כמ"פ שהלכה זו אינה קשורה עם קדושת ארץ ישראל כלל, אלא כן הוא גם בעיירות בחוץ לארץ, ובזמן הגלות – כאשר ישנו מצב של סכנה ופקו"נ, חייבים לצאת בכלי זין כו' כמפורש במס' עירובין מה, א: נהרדעא שבבבל.

ונוסף לזה:

רק סיום הפעולה בשלימותה, באופן שיובטח בטחונם ושלומם של כל היהודים הנמצאים בארץ הקודש – יכולה להצדיק את הקרבנות שנפלו למען פעולה זו הי"ד, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא", ופיקוח נפשו של כל אחד מהם דוחה את כל התורה כולה, ולכן, מאחר שהי' הכרח לערוך פעולה זו כדי להבטיח את בטחונם ושלומם של היהודים בארץ הקודש, מוכרחים לסיים את הפעולה בשלימותה, כדי להצדיק – עד כמה שאפשר – את הקרבנות הנ"ל ובפרט שע"ז ימנעו קרבנות נוספים, שלא תאבד עוד אפילו נפש אחת מישראל, שהיא "עולם מלא".

ב. ובפרט לאחרי שהקב"ה הראה נסים גלויים בפעולה זו – נצחון למעלה מהמשוער לגמרי, כי הפעולות שהיו אמורות להתבצע במשך ב' ימים בוצעו בפועל במשך יום אחד (ואפילו פחות מזה) בלבד, ועד שכל אנשי הצבא אמרו פה אחד שראו בעיני בשר נסים גלויים למעלה מדרך הטבע – "יד ה' עשתה זאת".

וכפי שידועים סיפורי אנשי הצבא – שבכו"כ מקומות שראו שבאים יהודים, ברחו לכל עבר, "בשבעה דרכים ינוסו לפניך", ולא הי' צורך להשתמש בכלי נשק.

ומאחר שהקב"ה הראה נסים גלויים בפעולה זו – הרי בודאי שרצונו של הקב"ה שייסמו פעולה זו בשלימותה, בהתאם להוראת התורה להתנהג ע"פ דעת המומחים לעניני בטחון.

ג. ובהקדים המענה על השאלה הידועה – שהקב"ה מראה נס רק ע"י צדיק הכי גדול, וא"כ כיצד אומרים שראו נסים גלויים?

והתשובה לדבר – בפשטות:

ישנם עשרות סיפורים בש"ס ומדרשים אודות נסים שנעשו אפילו ע"י "בעלי-חיים",

ועאכו"כ ע"י בני אדם, סוג ה"מדבר", וזאת – מבלי הבט על מעמדו ומצבו של זה שעל ידו מחליט הקב"ה לעשות נס לבני"!

זאת אומרת: הקב"ה אינו מוגבל כלל בשכלו של בן-אדם, ולכן, כאשר הקב"ה מחליט לעשות נס לבני", יכול הוא להחליט לעשות נס זה אפילו על ידי בעל-חי, או ע"י בן-אדם בכל מעמד ומצב שהוא – כפי שמחליט הקב"ה על-ידי מי להראות את הנס, אפילו אם הדבר לא מוצא חן בעיני בשר ודם! ומאחר שמצינו בתורה עשרות סיפורים אודות נסים שהראה הקב"ה לאו דוקא ע"י צדיקים גדולים – הרי סיפורי התורה מהווים הוראה נצחית בכל זמן ובכל מקום, שהקב"ה יכול להראות נסים גלויים על ידי מי שהוא רוצה, ללא כל הגבלות בדבר.

ד. ועאכו"כ כאשר מדובר אודות בני אברהם יצחק ויעקב, ובפרט יהודים שעומדים במסירת נפש בפועל ממש כדי להגן על הארץ והדרים עלי' – הרי בודאי שהם ה"כלים" הכי מתאימים שעל-ידם יהיו נסים גלויים!

ומובן בפשטות שח"ו לומר שנסים גלויים אלו שראו במשך השבועות והימים האחרונים הם מצד "כחי ועוצם ידי" דבשר ודם (אפילו כאשר מדובר אודות יהודי, ויהודי שיש לו מעלות כו') – רחמנא ליצלן מהאי דעתא! אלא ודאי זהו אך ורק כחו ועוצם ידו של הקב"ה, "בגדול זרועך ידמו כאבן", שרק הוא יכול להראות נסים גלויים (בדוגמת הנסים שראו לאחורונה)!

[. .] והנה, מאחר שהקב"ה הראה נסים גלויים בכל הענינים האמורים לעיל – הרי אע"פ שלא ניצלו את ההזדמנויות הקודמות, אעפ"כ, צריכים עכ"פ לנצל את הימים הבאים באופן המתאים, היינו, לסיים את הפעולה שנועדה להבטיח את בטחונם של יהודי ארץ ישראל.

*

במיוחד שיהי' "עלו ההר", ומבטל לגמרי את כל הדברים הבטלים ומבוטלים לגמרי – השאלה או התמי' האם "עת בית ה' להבנות" עתה.

וכיצד מבטלים תמי' זו – עי"ז שמתעלה למעלה ממעמדו ומצבו ("עלו ההר"), וזה מתבטא אצלו במעשה בפועל "והבאתם עץ", ובוזה הוא מתכוון (כמובא בנבואה) לבנין בית ה'.

ואף שאומר שם בנבואה ש"הבית הזה חרב"¹⁴, וע"פ הלכה הוא חרב, וכמדובר לעיל¹⁵ שאסור לבנותו, וכשיבוא משיח צדקנו הוא קודם "ילחום מלחמת ה'" וינצח ואח"כ "בנה מקדש במקומו", ועלינו לחכות למשיח צדקנו שהוא יבנה את ביהמ"ק

– אבל כל ההכנות לזה, "מעשינו ועבודתינו"¹⁶, הם בזמן הגלות – ולא מדובר בהכנות שבלחש, שהוא מלחש לעצמו ("שושקעט זיך אליין") או מלחש גם לשני, ומתבייש לומר זאת בגלוי ועאכו"כ שזה יצא בגילוי ובפרסום – הרי חגי הנביא פרסם זאת בתור נביא של הקב"ה!

ואח"כ באה הגמ' ופוסקת שזוהי נבואה שהוצרכה לדורות!

ובזה ניתוסף עוד יותר – שאע"פ שנבואה זו היא חלק מהתורה, והרי "התורה היא נצחית"¹⁷ במשך כל השנה כולה, אך כשמגיע היום המיוחד בשנה "בחודש הששי ביום אחד לחודש", היא מודגשת במיוחד ועומדת יותר בגלוי גם באותיות הכתב והדפוס, וכמדובר באופן ש"הוצרכה לדורות".

וכיון שהנבואה היא דבר הוי' – הרי בודאי שבלשון נבואת ישעי'¹⁸: "לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי", עד שנמשך באופן ד"הולידה והצמיחה"¹⁹, ויוצאים מזה פירות ופירות עושי פירות.

צריכים רק לקוות שהוא יעמוד על זה לעלות להר, ויעשה מעשה בפועל.

וכאמור, ידע איניש בנפשי' (מה עליו לעשות), ובאם לא ידע – ישאל אצל הרב המרא דאתרא, והוא יאמר לו מהי המצוה שהזמן גרמא, איזה ענין צריך להיות עכשיו במקומו ביום פלוני, "בקעה מצא וגדר בה גדר"²⁰, ועאכו"כ שזה לא רק ענין של גדר אלא ענין של פועל ומצוה ברורה, עם כל הפרטים שאין כאן המקום להאריך בזה מפאת פשיטות הדברים. (משיחת ליל ב' דאש-חודש אלול ה'תש"ם – בלתי מוגה)

(18) ישעי' נה, יא.

(19) שם, י.

(20) עירובין ו, א. וש"נ.

(14) חגי מ, ד.

(15) ס"ג.

(16) תניא רפ"ז.

(17) תניא פ"ז.

מוקדש לע"ג הרה"ג הרה"ר ר' חיים משה יהודה בה"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כתי' הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולא רק שיעלה להר כי זה טוב ונעים ("געשמאק") לעלות למקום גבוה בגשמיית שהיא גם גבוה ברוחניות – אלא עליו לעשות מעשה בפועל: לקחת עצים, ועם זה לרדת מההר ולהתחיל לבנות את הבית!

זוהי נבואה ברורה שנאמרה ביום ראשון של חודש אלול, וציוו לכותבה כי היא הוצרכה לדורות.

מיד ה' מובן שיתעוררו על-כך שאלות והסברות: היתכן, ו"אין סומכין על הנס"ם⁸ וכו' – על כן הוא תיכף ממשיך (בנבואה הבאה⁹): "ויאמר חגי מלאך ה' (שחגי הגיע עוד פעם) במלאכות ה' לעם לאמר (בשליחות המקום¹⁰, והוא אמר ומסר לעם שהקב"ה אומר) **אני אתכם נאום ה'!**"

– מובן ופשוט אפי' לקטן שבקטנים ולפחות שבפחותים, שכאשר הקב"ה אומר "אני אתכם", והוא עולה אתם "אל ההר", לוקח יחד אתם עצים ומתחיל לבנות אתם "את הבית" – בודאי שלא שייך בזה שום מניעות ועיכובים.

ג. אלא שהיות ומשיח עדיין לא הגיע בגלוי, אסור עדיין לבנות את ביהמ"ק כיון שלא יודעים את מקומו, וזקוקים למשיח צדקנו שהוא "בנה"¹¹ מקדש **במקומו**¹²; אבל הענינים שקודמים לזה – "עלו ההר" ולקחת שם עצים, להכין אותם, להביאם ולשמרם שיהיו מן המוכן, והעיקר, לצאת מהגלות הפנימי – **בידו הם!**

שהרי הוא **עולה** אל ההר, ולא יוצא אל ההר וצועק שבעומדו על ההר הוא עדיין בגלות; אומרים לו: לא! אתה עולה אל ההר כיון שהנך הולך בשליחותו של הקב"ה, כדי לקחת משם עצים ולבנות את ביהמ"ק,

רק שהקב"ה צוה אותו לא לבנות את בית המקדש בפשטות ח"ו, זאת יעשה משיח צדקנו – "בנה מקדש במקומו",

קודם לכן משיח "יכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה"¹¹, הוא ידאג ויתמסר בעצמו לראות שכל יהודי ילך בדרך הוי' ("ער וועט זיך אליין מיט עם אָפּגעבן") ע"י קיום מצוות מעשיות.

וכאשר רואים שזה קשור עם מניעות ועיכובים, אזי "ילחום מלחמת ה"¹¹ – לא נבהלים מזה, ו"אל יבוש מפני המלעיגים"¹³, ובודאי ש"י(י)נצח", כי זוהי "מלחמת ה" כמ"ש בנבואת חגי הנ"ל "אני אתכם נאום ה'!"

ד. [. . .] וע"ז בא זירוז מיוחד כאמור, שכאשר מגיע החודש הששי "באחד לחודש", 'פותחים' את הנבואה שהוצרכה **לדורות**, ורואים שיום זה מגלה, מעורר ומעודד ונותן כח

(8) פסחים סד, א. זח"א קיא, רע"ב. קיב, ב. שו"ע אדה"ז או"ח סתל"ג סל"ב. סו"ס תפ.
(9) חגי א, יג.
(10) פרש"י (ועד"ז בראב"ע) שם.
(11) רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ד.
(12) ולהעיר מקונטרס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר [. . .] ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני"ו ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים. בתור הכנה למקדש העתיד, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני"ו) לירושלים". וראה שם בהע' 38.
(13) טושו"ע (ואדה"ז) או"ח בתחלתו.

ה. והנה, למרות כל האמור לעיל – ישנם "מדינאים" שמעדיפים שיקולים פוליטיים על פני שיקולים בטחוניים:

"מדינאים" אלו באו עם "חשבונות מבהילים", הפך השכל והטבע לגמרי, וטענו שצריכים להפסיק ולא לסיים את הפעולה בהתאם לתכנית שנקבעה מראש – מפני הפחד שלהם מהגויים!

אנשים הנ"ל ערכו אסיפות, "עוצו עצה" ו"דברו דבר", והצליחו אמנם לעכב את תהליך הפעולה במדה מסויימת, ולכן נמצאים עתה במעמד ומצב שבו נמצאים!

וכאמור: סיבת הדבר היא – פחד שוא מפני הלחץ של אוה"ע, בה בשעה שהיתה הוראה ברורה שלא יהי' כל לחץ מדיני, כדי לתת אפשרות לסיים את הפעולה בשלימות!

[ובפרט כאשר רואים בפועל שהעולם נמצא במעמד ומצב ד"וסכסכתי מצרים במצרים", היינו שהגויים ושונאי ישראל עסוקים במלחמות שלהם, בינם לבין עצמם, ואין להם פנאי לעסוק בענינים אחרים (שזהו הטעם, בפשטות, לבחירת זמן זה דוקא לשם עריכת פעולה זו) – הרי בודאי שזהו הזמן המתאים לסיים ולהשלים פעולה זו בשלימותה, ובדרך הטבע – הרי זו גם אפשרות להשלים זאת באופן הכי טוב ויעיל, תוך מינימום של קרבנות].

אבל אעפ"כ הפחד שלהם מפני הגויים הוא גדול כ"כ – עד שהם מתנהגים באופן שהגויים עצמם לא חשבו לתבוע זאת מהם!

הסיבה האמיתית לתופעה של פחד מגויים היא – הפחד והשפלות בפני ה"גוישקייט" שבקרבן, שזוהי נפשו הבהמית, "א-ל זר אשר בקרבן", שאין לך גלות גדולה מזו כאשר אדם מפחד מפני "גוישקייט", אשר בקרבן, וככל שיהי' מעמדו ותפקידו האישי באופן מכובד כו' – הרי הוא נמצא בגלות עמוקה ביותר!

ו. אין זו הפעם הראשונה שעושים טעות כזו – להעדיף את חוות-דעתם של ה"מדינאים" לעומת חוות-דעתם של אנשי הצבא המומחים לעניני בטחון, זוהי טעות שחזרה ונשנתה כמה פעמים: בחתימת החוזה האומלל של "קעמפ-דייוויד", במלחמת יום הכיפורים, במלחמת ששת הימים, ובמלחמת סיני – שבכל פעם העדיפו את חוות-דעתם של ה"מדינאים", למרות שזו היתה בניגוד מוחלט לחוות-דעתם של אנשי הצבא המבוססת על טעמים בטחוניים, כפי שהם אמרו בפירוש (ואמרו זאת גם במצב "שלום הגליל") שהדבר יביא לקרבנות נוספים רחמנא ליצלן!

בשביל שיקולים פוליטיים של "מדינאים" – מאבדים קרבנות מבני"ו (שכל א' מהם הוא "עולם מלא"), ללא כל תועלת!

ז. [. . .] ויהי-רצון שבפעם הזו לא יעשו את אותה הטעות שנעשתה בפעמים הקודמות – אלא יסיימו פעולה זו בשלימותה.

ולא להתפעל מה"פחדנים" שמנסים למנוע זאת, ומובן בפשטות שאין מה להתפעל מהם – כי כאשר שואלים אותם: היתכן שאתם דורשים לעשות אותה טעות שנעשתה בפעמים הקודמות, הרי ראיתם בפועל מה היו התוצאות דטעות זו?! – אין להם מה להשיב! וזוהי התשובה הברורה ביותר!

ו"יערה עליהם רוח ממרום" – שגם הם ישנו את דעתם, וכולם יחד יעמדו "כאיש אחד בלב אחד" – "נגד ההר", כדי לקבל על עצמם להתנהג ע"פ הוראות הקב"ה, "ה' אלקי הצבאות", בתורתו – "תורת אמת" ו"תורת חיים", הוראה אמיתית בחיי היום-יום, הן בנוגע לחיים הפרטיים בתור אדם פרטי, ועאכור"כ כאשר מדובר אודות חיי בתור איש-ציבור, ועאכור"כ כאשר מדובר אודות ענין כללי הנוגע לבטחונם ושלומם של בני"ו.

וכאשר יחליטו גם הם להתנהג ע"פ רצונו

של הקב"ה – הרי בודאי שלא יחליטו לעשות את הטעות שנעשתה בפעמים הקודמות, וגם דעתם תהי' שיש לסיים פעולה זו בשלימותה.

*

ח. והנה, אנשי הצבא שזכו להגן על ישובי בני" מתוך מסירת נפש בגופם – ימשיכו הם במילוי תפקידם ושליחותם להבטיח (בדרכי הטבע) את בטחונם ושלומם של בני", ויסיימו פעולה זו בשלימותה.

ומובן, שאנשי הצבא ממלאים את תפקידם ושליחותם באופן ש"אנחנו בשם ה' אלוקיני נזכיר", "ובשם אלקינו נדגול", ואין זה באופן ד"כחי ועוצם ידי" ח"ו, אלא יודעים שכאשר נמצאים עדיין בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות, רוצה הקב"ה שישתמשו בנשק גשמי, ויעשו פעולות בדרך הטבע להבטחת בטחונם ושלומם של בני".

וכאשר הולכים בכחו של הקב"ה, ומקיימים הוראותיו [כולל – קיום הוראת הקב"ה שאסור לוותר על שטחים מארץ ישראל (או שטחים החיוניים לבטחונה של ארץ ישראל) שניתנו לבני" ע"י הקב"ה, גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות (שלא ינשם שטחים מארץ ישראל שעדיין לא ניתנו לבני", כי צריכים להמתין לביאת משיח צדקנו)] – עוזר הקב"ה שלא יצטרכו להשתמש בנשק בפועל ממש, כי עצם הידיעה שישנם כלי נשק תפיל אימה ופחד על הצד שכנגד, עד שיברחו על נפשם.

ט. ולכן, צריכים להשתדל לחזק את הקשר של אנשי הצבא לכל עניני יהדות, ולכל ראש – בטחון אמיתי ב"ה' אלקי הצבאות", שהוא המנהיג של כל הצבאות, החל מ"צבאות השם", צבאו של הקב"ה, ובענינו – "צבא הגנה לישראל", שזכו להגן על ישובי בני" מתוך מסירת נפש ממש.

וכדי לחזק את בטחונם ב"ה' אלקי הצבאות" – צריכים לחזק את הקשר שלהם

לכל עניני יהדות, עד למעמד ומצב דקיום כל עניני התורה ומצוות' בחיי היום יום.

ובמיוחד – ע"י קיום מצות תפילין, כדרשת חז"ל (ברכות ו, א) שמ"ש "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" – קאי על תפילין שבדאש.

ועד"ז ישנו ענין מיוחד הנפעל ע"י כתיבת אות בספר תורה לזכותו של כאו"א הנמצא ב"צבא הגנה לישראל" – שבודאי השתדלו לרשום את כאו"א מהם בא' מספרי התורה הכללליים – כי עי"ז מתקשר כאו"א מהם בקשר אמיתי ונצחי עם עוד 304.804 יהודים (כמספר האותיות שבספר התורה), וכאשר הצד שכנגד רואה (כי "מזלייהו חזי") שכל יהודי קשור והולך ביחד עם עוד 304.804 יהודים – הרי זה מטיל עליו אימה ופחד, ולא זו בלבד שאינו מתחיל במלחמה, אלא הוא בורח כל עוד נפשו בו.

וכאשר הולכים בכחו של הקב"ה, "בשם ה' אלקינו נזכיר", ומכריזים בכל הזדמנות שכל ענין נעשה "בעזר השם" ו"בסייעתא דשמיא", ומניפים את הדגל של הקב"ה, "בשם אלקינו נדגול", היינו, שמכריזים ש"ה' אלקי הצבאות", הולך בראש וכמ"ש "בדרך אחד יצאו אלקי ובשבעה דרכים ינוסו לפניך", וכל א' מאנשי הצבא ממלא את תפקידו ושליחותו בתכלית השלימות, וחוזר לארצנו הקדושה בריא ושלים בנשמתו ובגופו.

ועי"ז פועלים שגם כאשר נמצאים בזמן הגלות יהיו בני" במעמד ומצב של בטחון ושלום, וכמ"ש "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד . . . וחרב לא תעבור בארצכם", אפילו "חרב של שלום" – חיילי האו"ם, וכיו"ב, כי כל ארץ ישראל לגבולות' תהי' ביד בני", באופן של שלום אמיתי. ועי"ז מתחזק בטחונם של כל בני" בכל מקום שהם. ■

לפרסם בקול וכלי בושא

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כשמחפשים היכן מוזכר ר"ח אלול בגלוי בתורה שבכתב, ד"ליכא מידי דלא רמיאז באורייתא", וע"ז בנוי' התורה שבעל-פה – אזי מובא באחרונים שר"ח אלול מוזכר בנביאים האחרונים, זכרי', חגי ומלאכי.

בנבואת חגי בתחלתה² נאמר ש"בחודש הששי" – שבמנין החדשים הוא חודש אלול, "ביום אחד לחודש" – שזהו ב' דר"ח אלול, בא חגי ומסר נבואה לבני ישראל, ונבואה זו באה גם בכתב, וכפסק הגמרא³ שנבואה שנכתבה זו הוכחה שהוצרכה לדורות, אף שתוכן הנבואה טובב לכאו' על הזמן בו עלו מגלות בבל ובקשר לביהמ"ק השני.

וכך אומר חגי בנבואה – ש"רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני"⁴ – לבני ישראל (נבואה שהוצרכה לדורות):

"כה אמר ה' צבאות לאמר העם הזה אמרו לא עת-בא עת-בית ה' להבנות" – שואל הקב"ה בתמ' גדולה: איך יתכן שישנם יהודים האומרים "לא עת בא עת בית ה' להבנות", שלא עתה הוא הזמן לבניית ביהמ"ק! היתכן שיהי' כדבר הזה!?

וכאמור, זוהי נבואה שהוצרכה לדורות, וכפי שאכן רואים כעת, שישנם כאלו הזקוקים להבהרה זו.

וכאשר מראים להם שכבר הובהר במילים ברורות שתהי' כזו מציאות, אכן מציאות משונה... שאומר "אחכה לו בכל יום שיבוא", אך כאשר אומרים לו שהכוונה ליום זה בפשטות – צריכים מיד לבוא ב"שטורעמדיקע נבואה" – היתכן שיש יהודי או יהודים האומרים: "לא עת בא עת בית ה' להבנות"!

ב. וממשיך תיכף (בנבואה שלאח"ז⁵), שלא מסתפקים בשאלה ותמ' לבד [שאז במילא לא כל אחד יקבל זאת, ואפילו שסוף-כל-סוף כל אחד יקבל – כי הרי זו נבואת ה', אבל יחשוב שבזה שקיבל יצא ידי-חובתו], אלא הוא תיכף ממשיך בנבואה, שזה צריך לבוא מיד במעשים בפועל: "עלו ההר והבאתם עץ⁶ ובנו הבית"!

זאת-אומרת, שאין כוונתו לומר נבואה ודברי מוסר, ולאחר שיתקבל המוסר ישוב כל אחד אל "תחת גפנו ותחת תאנתו"⁷, ויהי' עסוק בענינים הכי נעלים – אלא מקשרים זאת מיד עם מעשה בפועל: שיקח את רגליו, ויעתיקם ("אוועקטרָאָגן") לגמרי אל ההר, למעלה ממדרגתו וממעלתו לגמרי, שהרי זהו "הר" אפילו בגשמיות העולם;

6 בהנחה שנכתבה ע"פ סרט ההקלטה מופיע הביטוי "עצי זית" בכו"כ מקומות לקמן, אולם בנביא שם לא מצאנו לשון זה והעתקנו "עצים" או "עץ" סתם. ולהעיר בנוגע לבית ראשון – ממ"א י, כג; לא: עצי שמן, ותרגום ופרש"י שם.
7 (מלכים א' ה, ה. מיכה ד, ד.

1) ראה תענית ט, א. זח"ג רכא, א.
2) חגי א, א-ב.
3) מגילה יד, א.
4) ל' הכותב – שמואל-ב כג, ב.
5) חגי א, ח.

ה"שופט" ו"יועץ" שלו – נשמתו.

וכך גם בכללות יותר – כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועץ" דביתם ובני ביתם, וצריכים להנהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל – שכל יהודי, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות השופט ויועץ הדור. ומשפיעים כך גם על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם – באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתר²⁶, עם כל פרטיו ופרטי פרטיו נעשה רשות היחיד חדר בנקודה אחת ויחידה דיחידו של עולם²⁷ (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"²⁸), כפי שמגלה את עצמו "בקרבו" ע"י "נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור ש"הוא הכל"²⁹, "צדיק יסוד עולם"³⁰,

ע"ד אבן השתי' – שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי³¹, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנז³¹ וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) – שממנו הושתת כל העולם כולו³². ושני הענינים באבן השתי' – (א) נקודה אחת (ב) הכוללת הכל (ממנו הושתת כל העולם) – מרומזים גם באותיות ד"שתי-ה"³³ (ועד"ז בתיבת "ישת" ד"שת חשך סתרו" כנ"ל): היו"ד מורה על נקודת הביטול (קבלת עול) – ע"ד הענין ד"שופטיך", וה"שתה" מורה על התפשטות – כנראה בצורת האותיות ש, ת, וה – ע"ד הענין ד"יועצך".

(קטעים משיחת ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידי*ת)

(26) ראה לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

(27) ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

(28) תהילים יח, יב.

(29) פרש"י חוקת כא, כא.

(30) משלי י, כה.

(31) יומא נג, ב.

(32) שם נד, ב.

(33) ולהעיר שבשנת ה'שית (שנת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) התחילה תקופה חדשה בפעולתו ועבודתו כו'. ובפרט אחרי שעברו יותר מארבעים שנה מאז, כאשר ניתן לבני' "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" (תבוא כט, ג).

(* שיחה זו הוגהה על-ידי כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א באידיש ותורגמה ללשון הקודש ע"י ז'עד הנחות בלה"ק. תרגום השיחה הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי לייב זיל** – נלב"ע ביום כ' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין דות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולעילוי נשמת מרת **חשא ב"ר נטע אורי ע"ה** ובעלה ר' **יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה** ולע"נ ר' **מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל**
 יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוג' – תבלחטיא – מרת **ח'י רחל בת שפירנצא שנאל** ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו – לברכות עד בלי די

לפרסם לכל אנשי הדור

א. בשייכות עם הציווי של הפרשה שקוראים בשבת זו⁷ "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", ישנו היעוד של נביא הגאולה²: "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצך כבתחלה", וכפי שאומרים גם בתפלה בכל יום (מימי החול³): "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה".

וע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – אודות הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁴: "לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה", שכבר סיימו את הכל, אפילו "צחצוח הכפתורים"⁵, וצריך רק להיות "עמדו⁶ הכן כולכם"⁷ – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד "ואשיבה שופטיך גו' ויועצך"⁸, ויתירה מזה כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה.

ב. [.] מזה מובן הלימוד שישנו לכל-אחד בעמדתו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאליהם אפשר להגיע – שצריכים לקבל על-עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות ועצות ד"שופטיך" ו"יועצך" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן"⁹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו – הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל¹⁰: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצונו", "אליו תשמעון"¹¹, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא ומראה אותות ומופתים – כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכותיו, אצל נשיא דורנו – הרי "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", או ע"ז ש"יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו"¹² (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזה: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"¹³, וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד "קודם שיעשה אות", ו"אסור לחשוב אחריו

(1) בתחילתה.

(2) ישע"י א, כו.

(3) ברכה ה"א דתפילת העמידה.

(4) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" (סיון – תמוז תש"א. אלול תש"ב) – נדפסו באגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.

(5) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(6) אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט. ושי"נ.

(7) ראה "היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

(8) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע ש"ואשיבה שופטיך גו" יהי עוד "לפני בוא המשיח" וכחסיים בכתוב זה "אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו".

(9) ראה גיטין סב, א.

(10) פרשתנו יח, יח.

(11) שם יח, טו.

(12) רמב"ם שם רפ"י.

(13) שם ה"ה.

ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר¹⁴ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא ירהרו ולא יחשבו אחריו כו'¹³, כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דברי של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

[אפילו לא דברי הקב"ה שנאמר ע"י נביא שני, אבל לא נאמרו אליו].

יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו "שופטיך" ו"יועצך", ולציית לו

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועצך" ונביא הדור, שיוורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני' וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגות היום-יום הרגילים, גם ב"כל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"¹⁵,

עד – הנבואה העיקרית – הנבואה¹⁶ ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא"¹⁷.

וביחד עם זכות זו – יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו "שופטיך" ו"יועצך", ולציית להוראות ועצות טובות שלו – ובלשון רבים ("שופטיך" ו"יועצך"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות ועצות) מ"שופטיך" ו"יועצך", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה – שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם הוא אוהז מעצמו (ואפילו אם יש לו סיבה ע"פ תורה ושו"ע ממה לאחוז מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים¹⁸ – כדעת ה"שופטיך" ו"יועצך" – רבים.

וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"יועצך" שבדורנו – נעשה עי"ז גופא המעין והתחלה דקיום התפלה¹⁹ "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל), במכ"ש מזה ש"סוף מעשה במחשבה תחלה"²⁰, עאכו"כ שזה כבר גם בדיבור ("ניב שפתיים", ענין הנבואה), כנהוג לאחורונה לבטא דברים בדיבור, כולל ובמיוחד – שהנה הנה באה הגאולה.

– ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחורונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד יכול זה לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו היו עניני הגאולה חידוש,

אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות שהגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "יועצך כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

ובפשטות:

בעמדנו בהתוועדות חסידים בד' אמות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – צריך כל אחד, אנשים נשים וטף, לכל לראש לקבל על עצמו החלטות טובות לקיים את כל ההוראות טובות ועצות המדוברים בהתוועדות – מיוסד על תורה שבכתב ותורה שבע"פ, ודברי תורה והוראות דרבותינו נשיאינו.

שיהי' "שופטים תתן לך בכל שעריך", שכל ז' שערי האדם, ב' העינים וב' האזנים שלו, ב' נחירי האף ופי' – יונהגו ע"פ הוראות תורתנו הקדושה כפי שנמסרה ע"י "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הדור – נשיא דורנו,

אפילו לא השינוי דגניזה

ובפרטיות יותר: כשם שישנו שופט ונביא בכל דור, וזהו מ"יסודי הדת", שתמיד ובכל מקום ישנו גילוי אלקות למטה – עד"ז הוא גם בפרטיות ביהודי בעצמו, שיש לו נשמה, שהיא "חלק אלקה ממעל ממש"²¹, ממש גם בפירושו שזה קיים באופן נצחי (גם כפי שיוודת למטה בעולם הזה הגשמי).

ותוכן ההוראה ד"שופטים גו' תתן לך בכל שעריך" הוא בזה, שהוראות ה"שופט" ו"יועץ" הכללי נמשכים ועוברים ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הפרטי שבכל נפש האלקית, שכל ה"שערים" (איברים גשמיים) שלו מונהגים ע"י ג' המוחין שלו ("שופטיך"), ומדותיו שבלב ("יועצך"), שכל ומדות דנפשו האלקית, הלומדת ומבינה את הוראות התורה, ובפרט כפי שמתבאר ע"י "שופט" הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ומוריד זאת במדות הלב שלו, אהבה ויראה וכו'²².

זאת-אומרת שלימוד התורה שלו צריך להיות לימוד שמביא לידי מעשה, המתבטא בהנהגתו בפועל – הן בכח הראי' שלו, הן בכח השמיעה שלו, הן בחוש הריח שלו והן בדיבור וטעימה (בפה) שלו.

ובכל אחד מהם – בשני הכיוונים דימין ושמאל, עשה טוב וסור מרע, שכנגד זה הם ב' עינים, ב' אזנים וב' נחירי האף. וגם הפה – טועם ("חיק אוכל יטעם"²³) הן טעם מתוק והן טעם מר²⁴. זאת-אומרת, שהוראת השופט (ובפרטיות השכל דנה"א) מקיפה ומורה כיצד צריך להתנהג בכל הענינים בחיים – "מטעמים" לשון רבים (כמבואר בתניא²⁵), הן הענינים שהם "מתוקים" והן הענינים שהם "מרים" (בחיצוניות), אבל – מגלים בזה (וזו חלק מהוראת השופט), שבאמת ובפנימיות גם הדבר המר הוא "מתוק", ואדרבה – מתיקות נעלית יותר מדבר שהוא לכתחילה מתוק (ע"ד המעלה דחסדים הנסתרים).

באופן – שכל הפרטים ופרטי פרטים דחיי היהודי חדורים ומונהגים ע"פ הוראות

(24) ראה רמב"ם הל' דיעות פ"ד.

(25) פכ"ז.

(21) תניא רפ"ב.

(22) ראה שם פ"ג.

(23) איוב יב, יא.

(18) ברכות ט, א. וש"נ.

(19) ולהעיר שזהו ברכה הי"א בתפלת שמונה עשרה, אשר ענין אחד עשר הוא בחי' כתר, שלמעלה מהשתלשלות דע"ס (ע"ד בחי' שופט שהוא שלא בערך להנשפטים), הכולל ונמשך גם בע"ס (ע"ד בחי' יועץ).

(20) פיוט "לכה דודי".

(14) ואתחנן ו, טז.

(15) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סרל"א.

(16) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בודאות – ראה מאמרי אדה"ז קצרים ע' שנג"ד.

(17) ש"ה ב, ח ובהש"ר עה"פ.